

Երևան, 7 Փետրվար, 2022

ՏԵՐՈՒԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմասպութիւն Հօր Յիսուս, փուր ինձ իմասպութիւն վբարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա զիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 119

ՍՈՐՎԵՑՈՒԻՐ ԻՆՇԻ ԿԱՆՈՆՆԵՐԻ ՊԱՀԵԼՈՒ ԿԵՐՊԸ

Սորվեցուր ինծի, Տէր, կանոններդ պահելու կերպը,
եւ մշղապէս պիտի կափարեմ զանոնք:
Տուր որ հասկնամ Օրէնքդ,
որպէսկի կափարեմ եւ ամբողջ սրբով հնապանդիմ անոր:
Պափուէրներուդ շաւիդին մէջ առաջնորդէ զիս,
որովհետեւ անոնցմէ՝ հաճոյք կ'առնեմ:
Ըրէ այնպէս՝ որ սիրս պափուէրաններուդ փափաքի,
քան անձնական հարսփութիւն դիկելու:
Հայեացքս հեռացուր դափարկ բաներէն,
եւ քու կամքիդ գործադրութեամբ՝ կեանք փուր ինծի:
Ես քու ծառադ եմ, կափարէ ինծի փուած խոսփումդ,
այն խոսփումը՝ որ կու փաս քեզմէ ակնածողներուն:
Հեռու պահէ նախափինքը՝ որմէ այնքան կը վախնամ,
որովհետեւ վճիռներդ արդար են:
Միակ փափաքս է՝ հրահանգներդ կափարել.
Կեանք փուր ինծի, դուն՝ որ արդար ես:

ՀԱՐԱԿԱՆ-ԱՊՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:

Ամենասուրբ Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:

Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց ալքայութիւն:

Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսոս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի նանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒՅՆ ՆԻՒԹԸ
ՀԱՅ
ԱՌԱՋՎԱՅ 23 ԳԼՈՒԽ

ԵՐԵՍՈՒ ԻՄԱՍՏՈՒ ԽՕՍՔԵՐ 23:19-28:

Չարունակելով 19-21 համարները, անգամ մը եւս կու զայ յիշեցնելու եւ ըսելու, «Որդեակ իմ, լսէ ու իմասպուն եղիր»: Այս նոյն յայգարարութիւնը կընէր Ասպուած Խրայէլի ժողովուրդին ըսելվ. «Լսէ, ով Խրայէլ»: Ի՞նչ լսէ, Ասպուծոյ խօսքը, իմասպութեան խօսքը, այսպեղ եւս նոյնն է որ կը յիշեցնէ, լսէ եւ իմասպուն եղիր, ոչ միայն լսէ, այլ լսելով իմասպուն եղիր: Ուրեմն, ականջ փալով իմասպունին խօսքերուն, այսինքն՝ Ասպուծոյ խօսքին, այդ իմասպութիւնը նաև իմասպուն կը դարձնէ այդ խօսքը լսողը: Եւ արդեօք ինչո՞ւ կը յիշեցնէ եւ կը պատրուիրէ, որ լսէ եւ իմասպուն ըլլայ, որպէսզի «սիրովդ դէպի ուղիղ ճամբան շիկէ»: Ընդհանրապէս մենք գիրենք որ ճամբաները շիրակ են, բայց այսրեղ ճամբայ ըսելով կը նշանակէ ուղիղ կեանքի ընթացք, Ասպուծոյ կամքին համաձայն ապրուած կեանք: Եւ ի՞նչպէս կը ըլլայ այդ կեանքի ընթացքը եթէ ոչ հեռու մնալով գինեմոներէն ու իրենց մարմինը մաշողներէն, որովհենիւ գինեմոնը ու շոայլը աղքադ կը ըլլայ, ոչ միայն նիւթական աղքադութիւնը, այլ մանաւան հոգեւոր աղքադը, իսկ շաբ քունք՝ պատրուած հանդերձներ կը հացցնէ:

22 համարը անգամ մը եւս կը յիշեցնէ փասնարանեայ պարուիրաններուն 5րդ պարուիրանն է, որ կը թելադրէ հնազանդելու հօր եւ մօր, որոնք յափուկ պարփականութեամբ յանձն առին աշխարհ բերելու քեզ, ինձ, ուրեմն երբ անոնք ծերանան, անոնց նկարմամբ պէտք է ցոյց փալ յափուկ հնազանդութիւն, յարգանք եւ ուշադրութիւն, եւ ոչ թէ անարգանք: Անոնց նկարմամբ մեր հնազանդութիւնը, մեզ կը սորվեցնէ նաև հնազանդութիւն Ասպուծոյ նկարմամբ, մեր երկնաւոր ծնողին: Ինչպէս Առաքեալը պիտի ըսէ. «Ինչպէս կրնաս քու փեսածդ չփրել, բայց ըսես որ չփեսածդ կը սփրես»:

23 համարը այնքան գեղեցիկ արփայայփութիւն է, որ կըսէ. «Ճշմարգութիւնը, ինչպէս նաև իմասպութիւնը, խրապն ու հանճարը ծախու առ, ու զանիկա մի ծախեր»: Երբ կը կարդանք Յայգինութիւն Յովիաննու եօթներորդ նամակը ուղղուած եօթներորդ եկեղեցին, ըսելով. «Ինձմէ զնէ»: Մէկ այլ ուրիշ առիթով մը Քրիստոս պիտի ըսէ. «ՄԷկը իր ամբողջ ունեցածը ծախեց եւ այդ արքը զնեց»: Այսպեղ եւս կը յիշեցնէ որ ճշմարգութիւնը, իմասպութիւնը, խրապն ու հանճարն ալ քննէ, ու զգոյշ որ չծախես: Ընդհակառակը այնպէս պինդ բռնելու, որ այս կամ այն ձեւով ձեռքէ չփալու, կամ այլ ուրիշ բանով մը չփոխարինելու:

24-25 համարները անգամ մը եւս յիշեցում է այն արդար զաւկին, որուն ներկայութիւնը ուրախութիւն ու ցնծութիւն կը պարճառէ իր ծնողներուն:

26-28 համարները յիշեցում եւ զգուշացում: «Որդեակ իմ, քու սիրովդ ինծի փուր, եւ քու աչքերդ թող իմ ճամբաներս դիմեն»: Հայր մը իր զաւկին ուղելով խօսքը, այս պարզագային Հայրն Ասպուած Ինք ուղելով Իր խօսքը մեզմէ իրաքանչիրին: Իմասպութիւնը երբ կուզենք ձեռք ձգել, այդ իմասպութիւնը պարզապէս մորի մէջ պահելիք երեւոյթի մը մասին չէ, այլ սրբով անոր կարծելու, ուզելով, կամեցողութեամբ զայն ունենալու: Այդ սիրով բառին փակ փակ ինչեր կան, պարզ, սովորական սրբի մասին չէ խօսքը, այն գործիքը որ կը փափախէ, այլ՝ մարդուս ամբողջ խորհուրդներուն շրեմարանը, մրածումները, որ պէտք է կերպունանայ Ասպուծոյ: Ասպուած Ինք է պահանջողը, ըսելով ինծի փուր այդ սիրովդ, իսկ աչքերդ թող իմ ճամբաներս դիմեն: Այն ճամբաները, որ դէպի կեանք կը փանի, այն ճամբան որ նետ է, բայց Ասպուծոյ փանոց ճամբան է: Այլապէս յաջորդող նախադասութիւնը կու զայ աւելցնելու, որ այդ սիրովդ կրնամ պոռնիկին փալ, եւ աչքերս կրնամ անոր ճամբաներուն դիմել, որ կը նմանի խորունկ փոսի, այնպիսի փոս մը որ խորքին մէջ թակարդ է իր որսը որսալու, իսկ օպար կնոջ պարզագային ներ ջրիոր է: Ջրիորը լաւ է անկէ ջուր խմելու, բայց այս պարզագային պոռնիկ կինը եւ կամ օպարականը, անոնց փուած ջուրը վնասակար է, որքան ալ խմես հագեցում չունի, այն կիրքն ու ցանկութիւնն է, որ երբեք ալ պիտի չյագենաս: Ահա այդպիսիները նաև կը նմանին գողի, ու այնպիսի ձեւով ներս կը մրնեն, ու կաւելցնեն մարդոց մէջ անհաւափարիմներ, Ասպուծոյ նկարմամբ անհաւափարիմ իրարու նկարմամբ անհաւափարիմ; Ահա այսօր կապրինք այնպիսի -ամանակահապուած մը, ուր հայգարմութիւնը ալ դադրած է: Աղօթենք որ վերսպին դառնանք առ Ասպուած եւ Ինք մեզ քժշկէ մեր ախտերէն ու մեզ նորոգէ Իր պարկերին ու նմանութեան համաձայն: